

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia CXXXI. Cùm uerò aduenisset hora sexta, tenebræ sacræ sunt super totam terram usq[ue] ad horam nonam. Et hora nona clamauit Iesus uoce magna, dicens: Eloi, eloi, lamma sabachthani? quod est si ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Pſalm. 51.
Hebr. 9. 10. etc.

10. David etiam se à Domino lanari penebat, & ita se niue candidiorem fore testabatur. Omnia in finita loca, & multorum instar esse possunt, qua in Epistola ad Hebraeos de redemptione per Christum facta scribuntur. Præterea salutis modum quoque exprimit, dicens: Mecum eris in paradiso Paradisi voce locum beatitudinis æternæ intelligi, & gloria sua consortem fore pollicetur, qui ipsum in cruce per fidem apprehenderit. Rursum ergo ipsi applicat, quod alibi generalis omnibus promittitur, qui in ipsum credunt. Volo (inquit) pater, ut ubi sum ego, etiam ij sint, quos dedisti mihi. Et apostoli vox est: Si cum illo morimur, cum eodem vivemus: & si cum illo patimur, eidem contregemur. Debent ista nobis semper ob oculos versari, quoties pericula & afflictiones imminent. In mortis autem articulo cumprimis hoc consoletur, quod & animas à corpore digressas vivere, & ipsam apud Christum in celesti patria locum esse scimus. Curandum tamen, ne cæcis carnis affectibus abripiti, exemplo hoc ad peccandi licentiam abutamur, sed mortificatis quotidie membris carnalibus in Christo resurgamus, ut tandem emenso huius vite curriculo cum illo in calis vivamus. Illi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

Ioan. 7.
2. Tim. 2.

Rom. 6.

HOMILIA CXXXI.

Cùm verò aduenisset hora sexta, tenebræ factæ sunt super totam terram usque ad horam nonam. Et hora nona clamavit Iesus voce magna, dicens: Eloi, eloi, lamma sabachthani? quod est si quis interpretetur: Deus meus. Deus meus, cur me deseruisti? Et quidam astantium cùm audissent, dicebant: Ecce Elias uocat. Cucurrit autem quidam, & impleta sponsia aceto, & circumposita calamo, dedit ei potum, dicens: Sinite, uideamus an ueniat Elias ad deponendum eum. Iesus autem emissa uoce magna expirauit. Et autem templi fissum est in duo, à summo usque ad imum. Cùm uidisset autem Centurio, qui astabat ipsi ex aduerso, quod ita emisso clamore expirasset, dixit: Verè homo iste filius erat Dei.

Argumenti & usus presentis loci.

Dominus & saluator noster Iesus apud Ioannem ait: Ego si exaltatus fuero à tertiâ a puncto terra ad meipsum. Quibus uerbis effectum quidem & fructum mortis sue exprimit, simul uero docet, hanc gloriosam & sibi honorificam fore, ut mundi iudicio infamis pateretur. Verè autem hoc ab ipso dictum fuisse, multis argumentis patet, maximè tamen ex ijs quæ ipsum mortis articulum comitata & consecuta sunt. Voluit enim in hac signa quadam plena terroris etiam Deo, qua primùm Christo innocentia & diuinitatis testimonium ferunt, & proinde fidem nostram aduersus crucis scandalum mirifice confirmant: deinde mortis ipsius fructum indicant, & quid nobis ex ea boni sperandum sit docent. Quare in eorum tractatione ita nobis versandum est, ut Christum Iesum agnoscamus redemptorem nostrum esse, & in eiusdem exemplo discamus, quam fideliter Deo succureat, quos inter medias mortis angustias paterno suo fauore tueatur. Et hæc quidem euidenter patet, si singula ex ordine uideamus.

Tenebræ trium horarum.

Primò ab hora sexta usque ad nonam tenebræ factæ fuisse dicuntur super totam terram. Id prodigium de sola Iudea intelligunt, eo quod nullum huius prodigij testimonium apud scriptores uel Latinos uel Græcos extet. At eadem ratione tota Christi historia in dubium uocari poterat, cùm de illis prophæticis historicis nihil ferè proditum sit, præter illa pauca, quæ apud Iosephum habentur, quæ tamen nec huius quoque prodigij mentionem fecit, cuius non potuit non recens esse illo uiuente apud omnes memoria. Quare ego illorum sententiæ potius accedo, qui Euangelistas de toto orbe certarum legum arbitrantur. Suffragatur illis Luciani martyris testimonium, qui pro Christi fide mortem iam labaturus, dicendi potestate sibi facta, inter alia hoc quoque dixisse legitur: Solem uobis ipsum horis (quæ nimirum de Christo dixerat) produco restem, qui cùm hæc fieri per impios uideret in terris, lætæ suum meridie abscondit in celo. Require in Annalibus uestris, inuenietis temporibus Pilati quando Christus patiebatur, fugato sole interruptæ tenebræ diem, &c. Quod uerò alij scriptores nullam huius rei mentionem faciunt, uel quod eorum seripta interciderunt, qui ista annotarunt, non nouimus.

Euseb. li. 9. c. 6.

est aut in solens, quando hoc ipsum in multis alijs accidit. Nam vt satan cur auie obliuione & igno-
 rantia sepeliri ea, que ad Christi illustrationem faciunt: ita Deus ex authenticis Apostolorum li-
 bris ea ipsa nos discere voluit, non ex prophanis scriptoribus, ne quis illa hominum auctoritate mi-
 putaret. Non officiat vero obseruari debet, quod tenebras hanc in luminarium oppositione con-
 traria natura leges incidisse omnes vnanimi consensu fatentur. Prodigium ergo fuit singulare, quo deus
 primò Iudeorum animos nimium stupidos excitare voluit, vt saltim ex tenebris repente & præter
 naturæ cursum exortis cernendi occasionem acciperent, qui hæcenus in media luce cacuerant. De-
 inde docet, quantum illud Iudaicæ gentis scelus fuerit, quo promissum redemptorem abnegarunt, &
 quam atrociter peccent omnes illi, qui eundem aspernantur atq; reijciunt. Faciant hoc, qui Euange-
 liz doctrinam persequuntur, quia ille se nobis offert, & illam contumeliose oppressam, imò funditus
 extirpatam voluit. Abhorret à scelere tanto sol, nec sui creatoris ignominiam ferre potest. Et
 ijdem digni sunt, quibus & corporis & animi lucem Deus eripiat. Est enim Christus sol æternus in-
 stititæ, & lux illa mundi, que sola ducit, ne tenebrarum potestate obruti pereamus. Hanc ergo quot-
 quot fastidiunt, hi sanè merentur, vt omne calamitatis genus sentiant, & post infelicem conscien-
 tiarum carnisicam in tenebras exteriores eijciantur, vbi æternus est ploratus & stridor dentium.
 Ambulemus ergo (sicuti ipse admonet) dum lucem habemus, ne tenebræ horribiles & exortales
 nos occupent. Non vanam enim fuisse in Iudeis prodigij huius comminationem, res ipsa testatur,
 quando in hunc vsq; diem vero scripturarum sensu desituti, same autem verbi Dei (quæ olim Amos 7-
 ipsi minatus est) irritati per Rabinorum suorum tenebras plus quam Cimmerias miserè ac infeli-
 citer oberrant.

Secundò circiter horam nonam, cum iam trium horarum spatio dolores infandos sustinisset Eli eli lammas
 Christus, exclamauit: Eli eli, lammas sabachthani, id est, Deus meus, Deus meus, cur me deseruisti? Sabachthani.

Dei iudicium verba hæc ex Psalmo vigesimo secundo, in quo Davidem Christi typum gessisse proxi-
 mis duobus sermonibus diximus. Et hic cauendum est diligenter, ne eos audiamus, qui Christum
 ista vel in aliena persona locutum esse, vel aliogni aliquid simulasse dicunt, vt illum à desperatio-
 nis culpa liberent. Quia enim veritas ipsa est Christus, simulatio nulla in illum cadere potuit,
 imprimis quando nostræ redemptionis negotium peragebat, quo tempore cum primis illum præstan-
 dum fuit, quod de illo Isaias olim prædixerat: In ore eius non inuentus est dolus. Fuit ergo hæc
 vox animi verè dolentis, qui inter corporis dolores incomparabiles simul etiam iræ Dei sensu afficie-
 batur, & inter desperationis terrores quasi fluctuabat. Neque illud à Christi filij Dei persona alie-
 num censerit debet. Quia enim peccat nostra ille in se suscepit, & proinde illorum reatu teneba-
 tur, penam quoq; peccati illum sentire oportuit, vt plena & sufficiens esset expiatio illa, que ex mor-
 tis ipsius merito dependet. At peccata non corporis modo dolores, sed horribiles & humano sensu gra-
 uiores cruciatus mereri, scripserat a patrum testatur, & multi expeririuntur, qui inter conscientie terro-
 res constituti luctam illam fidei & desperationis sustinent. Christo igitur in cruce pendenti horribile
 Dei iudicium obuersabatur, quod illum omni externo presidio destitutum eiusmodi voces eiaculari
 coegit. Nec tamen idcirco desperationi succubuit, sed cum illa ex fide constanter luctatus, imò su-
 perior factus est, sicuti hæc ipsa verba satis testantur, & que paulò post secuta sunt. Nam etsi car-
 nis sensus suggereret, ipsum à Deo patre derelictum esse, fidei tamen constantis & victoris argumen-
 tum est, quod Deum suum vocat, & proinde talem agnoscit, ad cuius opem in illa necessitate con-
 fugere debeat.

Porro tentationis huius acerbam vehementer auxilium militum petulantia, qui iam ardentibus
 precibus ad Deum clamant illudunt, & quantum in illis est, precandi fiduciam, quod vnicum illi
 restabat solatium, eripiunt. Nam ad vocem Eli alludentes, Eliam ab ipso inuocari dicunt: & fixen-
 ti rursus acetum propinant, siue vt morem ipsius accelerent priusquam Elias ipsi subuenire possit,
 siue vt ipsum recreent per ludibrium, vt interea dum Elias venit, dolores tantos sustinere queat.
 Quid verò homini grauius & molestius accidere potest, quam si inter precandum ea obijciantur,
 que Dei à nobis abalienari indicia videri possunt? Deum patrem inuocat, & se ab illo derelictum que-
 ritur. Diceret aliquis necessitatem iam postulauisse, vt Deus cælitus exerta manu filium suum ex
 tam acerbâ luctu afferret. At potius diuersum fieri videtur, acetum enim illi propinant milites, &

quouis aceto austerius est ludibrium, quo preces ipsius in sensum non modo alienum, sed impium plane detorquent, quasi nimirum ipse etiam relicto Deo vero à creaturis auxilium petat.

Fructus tentationum Christi. Interim huius tentationis fructum nos expendere conuenit, qui multus est & eximius. Primum enim docemur, nec nouum nec insolens uideri debere, si quid simile nobis etiam contingat, ut videtur Dei irati signa sensibus nostris occurrant, & simul conscientia propria nos ab illo derelictos esse testetur, ad hanc satan & mundus hoc ipsum nobis ogganniant. Senferunt olim hec ipsa sancti, quorum testes sunt: Quò usq; mei obliuisceris Domine? num perpetuo? quò usq; faciem tuam à me abscondes? Quò usq; tandem ò Domine? succensetis ne perpetuos ardebit ne ut ignis zelus tuus? Hæc uerò animis nostris obuersantur, Christi exemplum occurrat, qui etsi dilectus ille esset Dei filius, tentationem sustinuit. Minime ergò Dei à nobis alienati indicium est, si & nos idem patiamur, sed dum ira sue & inferorum terrores nostris conscientijs Deus obijcit, carnis stuporem caritate excutere uult, & animos nostros ad ardentius gratie sue & salutis æternæ studium excitare. Tunc ergo alterum quoq; accedat, ut nimirum Christi exemplum imitemur, & principium illud salutaris cultum seruemus, quod Deum nostrum esse testatur. Argumenta huius certissima & infallibilia sunt, quòd nos cum nulli essemus, in Christo elegit, priusquam mundi huius fundamenta iacerent, quòd ex gratia creauit, quòd lapsos filij sui sanguine redemit, & ex uerbi sui semine regemur, quòd in filiorum suorum numerum adoptatos Christi coheredes fecit, quòd deniq; patris nomine à nobis uocari uult, & paterni erga nos animi fauorem beneficijs quotidianis exerci. Accedunt his promissiones, quæ in scripturis habentur. Apud Isaiam pijs se ab ipso derelictos esse dicentibus respondet. Num obliuiscitur mulier infantis sui, quò minus miseretur filij ueris sui? Sed esto, obliuiscatur ille, ego tamen tui non obliuiscar. Ecce in manibus istis ambabus insculpsi te, etc. Et iterum: In principio momento dereliqui te, at in miserationibus multis colligam te. Per momentum quo trascedat abscondi uultum meum à te, sed misericordia sempiterna miseror tui, ait redemptor tuus Dominus. Quid? nonne ipse Christus, se minime passurum dicit, ut quisquam oues suas è manibus suis eripiat? Facit etiam ad huius consolationis confirmationem, quòd ubi acetum gustasset (ut Ioannes conuulsi) dixit, Consummatum est. De ijs enim hoc testatus est, quæ de nostre redemptionis negotio Deus ab æterno constituerat, & quæ iam inde ab exordio mundi promissa et à prophetis prædicta fuerunt, et quorum executorem ipsum fieri oportuit. Iam igitur impleta esse dicit promissiones uelam typis in lege propositis & prophetarum oraculis omnibus. At si illa tunc impleta fuerunt, iam pro nobis placatus est Deus pater, salus item nobis parata est, nec aliquid cause est, quòd de gratia de posthac dubitemus, aut nouis sacrificijs uel satisfactionibus opus esse arbitremur. Nam ut illa uel salutis nostre certitudinem confirmat, ita simul mendacij arguit omnes eos, qui non a pro peccatis nostris sacrificia & nouas satisfactiones excogitauerunt. Vides ergo quantum consolationis hæc Christi uox nobis exhibeat, quæ primo intuitu desperationis plena esse uideatur.

Psalm. 13. 79.

Ephes. 1. 1. Pet. 1. Rom. 8. Galat. 4. Isais 49.

Isais 54.

Ioan. 10. Consummatum est.

Christus animam patri commendans moritur.

Ioan. 10.

Ioan. 8.

1. Cor. 15.

Phil. 1.

Luc. 16.

Sequitur tertio loco: Iesus emissa uoce magna expirauit. Qualis autem hac eius uox fuerit, & quid clamauerit, apud Lucam habetur, qui illum dixisse scribit: Pater, in manus tuas commendo spiritum meum. Quæ uox iterum testatur, Christi fidem in tentatione, quæ modo exposita est, non quàm fuisse superatam. Ue uerò se uerè mori testatur, ita diuina uirtutis & argumentum deum respicit, dum præter hominum morem, in extremum usque balium, sensibus & horum organis inuenitur, ut clamori tanto sufficiant, & spiritum suum propria potestate dum ipse uult efflat, sicut antea dixerat: Nemo tollit animam à me, sed ego pono eam à meipso. Interim de animarum conditione hic locus nos admonet. Christum enim humanam quoque animam assumpsisse alibi diximus, & idem quas in ea sustinuit passiones abunde testatur. Hanc uerò ipse spiritum uocat, & eandem iam moriturus Deo patri commendat. Animæ ergo nostre spiritus sunt quoad essentiam suam, & a corporibus digresse non euanescent nec pereunt, sed supersites uiuunt. Docent hoc Christi uerba, quòd in se credentes à morte in uitam transire dicit, quòd de sola anima potest intelligi, eò quòd corpus prius resolutum & corruptibilitatem omnem exuere prius oportet, ut in nouissimo die incorruptibile & gloriosum resurgat. Et Paulus Apostolus dissolui cupit, & esse cum Christo, nimirum quòd animam corporis ergastulo liberatam in beatorum sedes ad Christum transeat am sciret. In Euangelio uero corporis Lazarum, id est, animam Lazarum in sinum Abrahami deportatam fuisse legitimus. Consummatum

his illorum deliria & impia commenta, qui animas, ubi à corporibus migrarunt, vel dormire, vel etiam intermori aut evanescere aiunt, quasi inter hominis & bruti animantis animam nihil sit differimnis. Student quidem impij homines eiusmodi fabulis conscientie terrores eludere, qui inuitis quos, occurrant, ac quàm vana sint ista solatia, olim magno suo malo experientur: & plerunque tales iam morituri animæ terrores sentiunt, & quia de eius salute nihil norunt, in voces desperationis plenas erumpunt. Exemplum huius rei in *Elío Adriano Imperatore* habemus, qui cum bonis literis instructissimus esset, Christi autem & æternæ salutis cognitione destitueretur, moriturus hosce verba seculos recitabat:

Animula vagula, blandula,
Qua nunc abibis in loca?
Nec ut soles, dabis iocos.

Hospes comesq; corporis,
Pallidula, rigida, nudula,

Omiserunt & infelicem Imperatorem. Animam corpori supersticiem fore videbat, quò autem migratura esset, videre non poterat, & proinde de illius discessu queritur. Quantò melior Christianorum conditio, qui & animas vivere, & illis cum Christo locum in caelis paratum esse intelligunt? Firmiter ergo teneamus spem istam, & Christi exemplum imitati, in mortis articulo animas nostras simili ter Deo patri & Christo redemptori commendemus. Hic enim mortis Christi fractus est, quò nobis eam potestatem suo merito imperavit, ut illud nobis tutò liceat, iuxta illud: *Volo vbi ego sum, ibi etiam sit minister meus.* Hec ut moriturus consolationem firmissimam exhibent, ita quatuorlas superstitiones monachorum et sacrificulorum euerunt, qui cum limbo purgatorum quos fabricarunt, & morituros animas suas, non Deo creatori, sed Diuæ virginis, aut Barbaræ, aut Christophoro, aut alijs Diuis commendare docent, quòd ut nulla scripturarum autoritate probari possent, ita Christi & sanctorum omnium exemplis aduersatur.

Quarò, moriente Dei filio aulam suæ velum templi in duo scinditur à summo vsq; ad imum. Velum templi Erat enim templum Iudaicū diuisum in Sanctum & Sanctum sanctorum. Pendebat inter hæc aulam scinditur. Intra quod nemini mortalium ingredi licebat, præter quàm summo pontifici, & quidem semel duntaxat in anno. Et quia interiori illa templi parte regnum caelorum adumbrabatur, aulæ isto quòd reliquos ab eius ingressu arcebat, aduonebantur (ut Apostolus ait) non tantum manifestatam aut patefactam esse viam sanctorum, consistente adhuc priori tabernaculo. Scinditur autem in Christi morte non sine miraculo velum hoc, ut discamus illius merito viam caelorum nobis aperiri, & per illum omnibus nobis iam licere, ut in Dei conspectum progressi coram illo intrepida fiducia consistamus. Sumus enim regale sacerdotium (ut Petri verbis utar) & Christus omnes in se credentes Deo reges & sacerdotes fecit. Quòd si ergo in Christo patefacta est sanctorum via, & simul abrogatas oportuit, eò quòd vmbra locus non aliquis conceditur, ubi ipsa veritatis lux sese oculis et sensibus nostris ingerit. Confirmatur ergo hoc veli scissi miraculo dictum Christi, quòd supra ex Ioanne adduximus, quò redemptiois nostræ negotium iam consummatum esse testatus fuit. Et hoc illud est, quòd Apostoli deinceps sua doctrina admodum diligenter illustrarunt, legis nimirum ceremonias in Christo sublatas, & nullum amplius illarum usum esse, nisi Christum nobis inuilem facere velimus. Quæ doctrina Iudeorum odia illis excitauit, & præcipua persecutionum causa fuit, quas Iudeis authoribus sustinuerunt. Quorum exemplo adhuc insistant, qui hodie ceremonias plus quàm Iudaicas Pontificum superstitione & auaritia postliminio reuocatas perimacissimè euentur, & ferro simul atq; igne persequuntur eos, qui in viuis Christi merito acquiescunt. At meminerent quidem illi, hæc veli scissa Iudeorum quos, pœnas denotatas fuisse. Latuerant illi diu sub templi & cultus externi vmbaculo, & scimus Deum propter illum sepe pepercisse vbi Hierosolymæ, ne illa pereunte, nomen suum male audiret apud gentes, quam rationem p̄j frequenter in precibus suis adducunt, quando pœnas imminentes, vel etiam nunc presentes, deprecantur. At scinditur velum & simul abolentur legalia omnia, ut intelligant, Dei profectione planè auferendam ab ipsis, nec illum passurum amplius, ut templo & ceremonijs ad peccandi licentiam abuterentur, et sub his quasi in latronum spelunca delitescant. Et hoc fore olim *Isaias* prædixerat, quando templi simul & armorum terem. 7. fiducia elatis dicit: *Regelabitur operimentum suæ velum Iuda, & respicies in die illa ad armamen-* Isaiæ 22.

Aelius Adriano Imperatori.

1. Pet. 2. 10. Apocal. 1. 6.

1. Pet. 2. 9. Apocal. 1. 6.

Act. 6. 7. et.

Isaiæ 22.

Terramoto-
tus, &c.

Matth. 3.
Hag. 2.

Signorum in
morte Christi
effectus.

Prodigia non
negligenda.
Matth. 10.
Marc. 13.
Luc. 21.

Act. 2. 3. &c.

earium domus factus, &c. Hoc ipsum sibi applicent, quorum hodie Christo relicto in inani-
monij salutis fiduciam collocant, & pro illis aduersus pios fratres crudelitate summa diligunt.
Quintò terramotoz horribilem factum fuisse Marcus scribit, cuius vi & petra fissæ sunt, &
sepulchra patefacta, ex quibus sancti aliquot resuscitati vrbem ingressi sunt, ubi multis oppo-
suerunt. Notatur & hoc prodigio sceleris in Dei filium commissi indignitas, quam ne terra
durissima petra sustinere potuerunt, & impijs sua exprobratur durities, quos Christi passio
mouet, vt vel credant in Christum, vel illius nomen tum dictis tum factis suis prophetari desinant.
Simul verò mortis Christi virtus exprimitur, quæ suo merito nobis vitam restituit, & eius deno-
dicatione totum orbem terrarum concussit & immutauit, vt gentium corda, quæ in superstitiis
et peccatis supra petras induruerant, non modo finderentur, sed illa tota emoluit, Abraham ipse
renit. Atqui hæc illa orbis commotio est, quam olim per Haggeum Deus pradiixerat: Adhuc petra
id est breui, ego commouebo caelum & terram, & mare & continentem. Et commouebo omnes gentes,
& veniet qui desideratur ab omnibus gentibus, impleboq; domum istam gloria, dicit Dominus exor-
cituum. Implentur hæc etiam hodie, adeò vt Christi gloria, quæ in eius morte sese exercuit, quædam
uicis impij omnibus illustretur.

Restat videre, vt signis istis moti sint, qui illa viderunt. Vbi de sacerdotibus non opus est, quos
quos in castra impietate perstitisse ex ijs satis patet, quæ deinceps fecerunt. De Centurione autem,
qui illi ex aduerso stetit (nimirum vt ex more supplicij executioni præfesset) memorabile quiddam
narratur: quòd cum illum tanto cum clamore expirauisset, & signa reliqua simul intedisset, videret,
primò valde timuerit, deinde Deum glorificauit, & ipsi Christo testimonium tulit amplissimum,
dicendo: Verè homo iste erat filius Dei. Addit hinc Lucas: Et omnes turbe, quæ conueniunt ad
staculum illud, cum vidissent quæ fiebant, percipientes pectora sua reuertebantur. Nam vti in
momentaneus modo impetus ad penitentiam fuerit, non opus est curiosus disputare. Facto equi-
dem, illos nondum solida & perfecta Christi cognitione imbutos fuisse, quam ne apostoli quidem
temporis adhuc habuerunt. At interim crediderim hæc non vulgaria fuisse principia, quibus ex-
trat, postea fidei doctrinam facilius amplexi sunt; nec credibile est, Deum sua gratia in posterum
destituisse, quos nunc in ipso supplicij loco filij sui præcones fieri voluit, vt illos rabioso sacerdotum
rori opponeret. Admonemur autem horum exemplo, signa quæ præter solitum natura cursum hinc,
nequaquam à nobis ofuscantè negligi debere. Nihil enim in terris fortitudo fieri, Christus dicit,
quando ne posterculos quidem absq; patris voluntate inserire ait. Quin ipse de signis, quæ vniuersam
tempore horribiles totius mundi motus & suum gloriosum aduentum præcessura sint, nos aduertit,
& illa obseruare iubet. Sed ò duriciem nostram. Prodigia quotidie cernimus, & nullam
sculum fuit, quod plura nostro hoc viderit. Pleriq; tamen adeò obsurduerunt, vt illa aut plene
negligant, aut scurriliter & impie irrideant. Accusabunt hanc mundi impiam securitatem alienam,
quæ iudiciorum Dei sensu magis quam homines permomentur. Commendatur præterea exemplum
admirabilis Dei bonitas & precum Christi mediatoris nostri efficaciam. Illam enim proijci intercessio
scribit Lucas, à quibus crucifigebatur, & dixisse: Pater, ignosce illis, ne sciunt enim quid faciunt.
non irritas fuisse preces istas, tum ex hoc militum exemplo patet, tum ex eo, quòd primis deprecato-
rum concionibus aliquot millia eorum conuersa fuisse legimus, qui in filij Dei mortis conspectu
Solentur nos ista in conscientie tentationibus, quando fieri nequit, vt filij sui intercessionem pro
bis Deus aspernetur nunc, postquam illi per eius mortem iam reconciliati sumus; quæ de re dicitur
fuit esse dictum. Amplectamur ergo constanti fide Iesum Christum, qui morte sua gloriosè
tum omne sustulit, & nos sibi fecit regni sui cohæredes. Illi debetur benedictio, honor, gloria & gratia
in æternum. Amen.

H O M I L I A CXXXII.

Erant autem & mulieres eminus spectantes, inter quas erat Maria
Magdalene, & Maria Iacobi parui & Ioseph mater, & Salome: Quæ etiam
cum esset in Galilæa, secuta fuerant illum, & ministrauerant ei: altæq;
multæ